

GENEESKUNDIGE HULP ENZ. AAN MILITAIREN DOOR BURGER
GENEESHEEREN.

In den laatsten tijd is het eenige malen voorgekomen, dat door burgergeneesheeren, die aan militairen heel- of geneeskundige hulp hadden verleend, een declaratie werd ingediend aan het Departement van Defensie of aan mijn bureau. In den regel kunnen echter deze declaraties op grond van de bestaande bepalingen niet worden voldaan. Ten einde in den vervolge dergelijke, voor deze geneesheeren, onaangename ervaringen te voorkomen, zij medegedeeld, dat militairen, die in een plaats vertoeven, waar niet door het Departement van Defensie in de geneeskundige verzorging is voorzien, slechts recht hebben op geneeskundige hulp enz., indien zij ter plaatse voor dienst verblijven. Verlof of bewegingsvrijheid ter plaatse, wordt niet als dienst beschouwd.

N. A. A. VAN DE ROEMER.

Dir. off. v. gez. 2e kl,

EEN VRAAG.

Naar aanleiding van het ingezondene van dr. HUESE in het *Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde* van de vorige week en het onderschrift der Specialisten Commissie, wensch ik de volgende opmerkingen te maken.

Zooals dr. HUESE de woorden heeft opgevangen in de vergaderzaal zijn ze niet door mij gebruikt. Als de S. C. dus even het stenographisch verslag dier vergadering had nagegaan, zou het haar gemakkelijk gevallen zijn om den juisten zin mijner opmerkingen weer te geven en zou het juiste licht op een en ander gevallen zijn. Nu dit niet is geschied, moet ik deze zaak wat uitvoeriger uiteenzetten, omdat dit noodig is tot goed begrip van het verband, waarin ik het woord „slordig” heb gebruikt.

1°. In Juli wordt een begrooting der S. C. door de algemeene vergadering voor 1935 aangenomen, waarin het salaris van den half-ambtenaar dier Commissie aangegeven wordt krachtens het benoemingsbesluit van 1932, namelijk een maximum van f 5000. Dit maximum zou in 1936 bereikt zijn. Daarenboven ontving deze half-ambtenaar nog $8\frac{1}{2}$ pCt. voor premievrij pensioen.

2°. In September 1934 komt het bestuur der S. C. met voorstellen voor salarisverhooging met f 1500 en een verhoudingsgewijze verhooging van het premievrije pensioen, met terugwerkende kracht over 1934 en wenschte de verhooging gedeeltelijk door de Maatschappij in haar geheel te doen dragen. Het salaris van den half-ambtenaar zou dan ineens op het maximum gebracht worden en bovendien nog f 1500 daarenboven; derhalve f 6500 + ruim f 500 voor pensioen. In totaal dus een salarislust van ruim f 7000 (op een begrooting van f 10.000).

3°. Na opmerkingen van de Geldmiddelencommissie, worden de voorstellen gewijzigd. Er wordt niet meer op een bijdrage van de Maatschappij gerekend, want men kan alles zelf betalen. Immers er is een saldo over 1934 van f 6000, deelt het bestuur ons mede.

4°. Het saldo f 6000, over 1934, blijkt slechts groot te zijn: f 2240. De salarisverhooging van f 1500 + $8\frac{1}{2}$ pCt. pensioentoeslag, kon van dit bedrag ruim f 1600 vorderen. Daar het dringend noodig is, dat ook de specialisten een weerstandsfonds verkrijgen, zou er geen geld zijn om dit snel te vormen en zou dit alleen kunnen als de contributie verhoogd werd.

De taak van de Geldmiddelencommissie is: toezicht houden en van voorlichting dienen. Op de vergadering van de specialisten te Amsterdam heb ik mij uitsluitend op dit terrein bewogen. Ik heb er namelijk de Geldcommissie op gewezen, dat voor ons niet vaststaat, dat het werk van den secretaris zoo is toegenomen, dat een dergelijke salarisverhooging noodzakelijk is. Op die vergadering is dit m.i. ook niet voldoende door het bestuur gemotiveerd. Het waren geen cijfers, maar persoonlijke indrukken, welke den doorslag gaven. Maar dat is iets wat de Geldcommissie niet verder regardeert.

Wèl moest er op gewezen worden, dat men dan veel beter een vol-ambtenaar kan

aanstellen. Wel is er op gewezen, dat de financieele toestand der S.C. niet was, zooals het aanvankelijk voorgesteld was. De S. C. zegt: er staat f 6000 op mijn giro, wij kunnen dus betalen, zonder contributieverhooging. Maar deze f 6000 waren bestemd voor andere doeleinden. Als men f 80000 effecten heeft en f 70000 pronogatieschuld, bezit men toch geen f 80000!

Wanneer nu de specialisten eens goed op de begrooting van 1936 letten, zal hun duidelijk zijn, dat het geld er niet zoo overvloedig is, als men wel denkt. Ik heb nu op die bewuste vergadering, nadat ik op een en ander had gewezen, gezegd, dat het eerst geven van het cijfer f 6000, later van f 2000, bewijst, dat het bestuur geen juist inzicht had in haar financiën en dat een dergelijke slordigheid in geldzaken niet door den beugel kan. Ik wilde voor de vergadering doen uitkomen de meening der Geldcommissie, dat hier o.i. ietwat lichtvaardig tot een belangrijke blijvende uitgaaf zou worden besloten en dat de geldcommissie voor de wijze waarop dit voorstel zoo gehaast in behandeling werd gebracht, eenige maanden, nadat de begrooting voor 1935 was goedgekeurd, geen bewondering had. Het woord „slordig” betrof dus niet de administratie, maar het inzicht, dat men van bestuurszijde in de financieele positie der S.C. had.

Vlissingen, 17 Maart 1935.

DR. W. F. TH. VAN DER BIJL,

METHODE VAN SILVESTER OF SCHAFFER?

Door het schrijven van collega MIJNLIEFF in No. 11 van dit *Tijdschrift* is mijn aandacht gevallen op een onduidelijkheid in mijn brief afgedrukt in No. 10 over bovengenoemd onderwerp.

Wanneer ik schrijf, dat na de clinische les over dit onderwerp, geen publicaties meer zijn verschenen ten gunste van de methode van SCHAFFER, dan bedoel ik daarmee de Nederlandsche vakbladen; de door mij bedoelde gunstige resultaten verkregen met de methode van SCHAFFER zijn vanzelfsprekend afkomstig uit het buitenland, alleen al omdat hier te lande tot op heden de methode van SCHAFFER wel besproken, maar zoo goed als nooit wordt toegepast.

Ik blijf bij mijn meening, dat men een behandelingsmethode kan beoordeelen zoowel op wetenschappelijke basis als naar practische resultaten. Men kan, wat dit laatste aangaat, al te sceptisch staan tegenover de waarde van mededeelingen uit de practijk; diegenen, die op het congres in 1934 te Kopenhagen Professor HEDERER (uit Toulon) hebben hooren spreken over zijn persoonlijke ervaring met de methode van SCHAFFER toegepast bij 20 schijnodoode drenkelingen, kunnen toch moeilijk blijven volhouden, dat deze drenkelingen niet schijn dood zijn geweest of dat in eenig ander opzicht de toegepaste methode achter staat bij andere methodes.

Uitgaande van dergelijke gunstige resultaten kan men zeggen: de methode had succes, dus de luchtbeweging was voldoende enz. en vervallen er eenige contra's in de publicatie van collega MIJNLIEFF. Ten slotte houde collega MIJNLIEFF mij ten goede, dat ik een aanvullend schrijven op een clinische les, opgenomen in dit *Tijdschrift*, aan datzelfde tijdschrift ter opneming heb aangeboden.

J. W. LOOS.

BRIEFWISSELING.

Aan onze schrijvers.

Geachte collegae,

Zendt Uw voor het *Tijdschrift* bestemde bijdragen liefst zoo veel mogelijk in machineschrift in, dat spaart U en ons moeite en tijd.

REDACTIE.